

tuci ve prospěch nadace a nedotkla se vůbec jiných práv, zejména ne výše zmíněného práva Viléma U. a jeho zákonných nástupců. O práva tato nebyla zsp jako úřad nadační ani oprávněna, ani povinna se starati. Nař. výnosem nedoznal Vilém U. právní újmy, a jeho právní zájem nebyl vůbec dotčen.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvažoval nss takto:

Jak zsp tak i min. vnitra vystupovaly v adm. řízení výslovně ve funkci úřadů nadačních. Stížnost neberouc v odpor oprávněnost inge-
rence úřadů nadačních v této věci, popírá pouze správnost názoru žal. úřadu, že byla zsp jako úřad nadační povinna a oprávněna hájiti jen zájmy nadace, nikoliv i práva st-le na případné vrácení pohledávky, jež má za určitých předpokladů připadnouti nadaci Karla U., a tvrdí, že nadační úřad, i když hájí zájmy nadace, je při tom povinen přihlížeti i k právům osob třetích, pokud by jeho rozhodnutím mohla býti do-
tčena.

Námitce té nemohl nss přisvědčiti.

Politickým úřadům je min. nař. č. 10/1853 ř. z., vydaným k cís. rozh. z 14. září 1852, v oboru nadačním uložena péče o nadace, a jsou podle jeho příl. C § 35, který podle dvor. dekretu z 21. května 1841 sb. pol. zák. sv. 69 č. 60, spočívajícím na cís. rozhod. z 15. května 1841, dále podle § 8 zák. z 19. května 1868 č. 44 ř. z. a podle čl. 1 organizač. zák. ze 14. července 1927 č. 125 Sb. je posud platným předpisem, povolány zem. úřady (zsp-é) působiti i k tomu, aby bylo nadační jmění řádně zajištěno. Tato kompetence úřední je dána nadačním úřadům k ochraně veřejných zájmů na neztenčeném zachování jmění pro účely nadací sledované. Schválil-li nadační úřad v daném případě přenesení hypoteky shora uvedené pohledávky, pak tím vyslovil u výkonu svého dozorčího oprávnění jen, že proti zamýšlené transakci nemá s hlediska těchto veřejných zájmů námitek, nijak se však tímto svolením nedotkl případných práv st-lových na tuto pohledávku, ani jeho práv na určité její zajištění. Nebylo proto ani třeba, aby nadační úřad zjišťoval obsah práv st-lových k oné pohledávce, a není tudíž ani nezákonný názor žal. úřadu, že o práva st-lem tvrzená nenáleželo nadačnímu úřadu se starati. Není proto ani vadou řízení, že žal. úřad za součinnosti st-logy na podkladě sbírky listin v knihách pozemkových nezjišťoval jeho práva na případné vrácení oné pohledávky, ani nezkoumal, poskytuje-li nová hypoteka těmto jeho právům dostatečnou jistotu.

Otázku, mohlo-li býti v daném případě přenesení hypoteky knihovně provedeno bez svolení st-lova, žal. úřad vůbec neřešil a ani řešiti nebyl oprávněn, nýbrž v nař. rozhodnutí jen vyličil, jak se stalo, že došlo ke knihovnímu přenesení hypoteky bez svolení st-lova; nebylo ovšem také věcí nss-u zkoumati, zda a jaké právní postavení přísluší st-li v řízení v knihovní věci o přenesení hypoteky a jak se soudy v této věci měly zachovati.

Č. 11.016.

Zemedelstvo. — Pokračovanie pred nss-om (Slovensko): Do rozhodnutia správneho úradu ve sporu zemedelského

zamestnanca proti majiteľovi zemedelského podniku o neplatnosť výpovedi, je sťažnosť k nss-u neprípustná.

(Nález zo dňa 24. januára 1934 č. 1014.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. A 9648/32.

V e c: Ľudevít H. vo V. proti zemskému úradu v Bratislave o uznanie služobného pomeru zemedelského zamestnanca.

V ý r o k: S ť a ť n o s ť s a o d m i e t a p r e n e p r í p u s t n o s ť.

D ô v o d y: Okr. úrad v Želiezovciach rozhodnutím zo dňa 25. marca 1930 zamietol podľa odst. 2 § 16 zák. čl. XLV:1907 pre opozdenosť žiadosť sť-ľa čo zemedelského zamestnanca zamestnaného u firmy »Pohronský cukrovar úč. spol.« o zrušenie danej mu výpovedi, — z dôvodu, že sť-ľ v žiadosti udal, že výpoveď sa stala dňa 12. januára 1929, kdežto jeho žiadosť došla k okr. úradu dľa prezentačného razítka až dňa 6. mája 1929, tedy opozdene.

Napadnutým rozhodnutím zamietol žal. úrad sť-ľovo odvolanie do rozhodnutia okr. úradu z týchto dôvodov: Žal. úrad považujúc na základe písomného osvedčenia sť-ľovho za dokázané, že sť-ľ zaviazal sa, že súhlasí s výpoveďou resp. s prepustením zo služby ke dni 1. mája »1930«. Z akých pohnutok sť-ľ tak učinil, je pre rozhodnutie tohoto sporu irelevantné. Keď tedy sť-ľ sám dal súhlas ke zrušeniu služobnej smluvy, nemôže sa neskôršie domáhať žalobou u úradu, aby výpoveď bola prehlásená za neplatnú.

O sťažnosti do tohoto rozhodnutia uvážil nss:

Podľa obsahu napadnutého rozhodnutia, riešil žal. úrad meritorne spor zemedelského zamestnanca (sť-ľa) proti majiteľovi zemedelského podniku o neplatnosť výpovedi, tedy spor povahy súkromoprávnej, ktorý spadá pod ustanovenia zák. čl. XLV:1907. Rozhodovať vo sporoch tohoto druhu je prikázané úradom správnym (arg. § 62 zák. čl. XLV:1907). Podľa § 1 odst. 1 zák. č. 217/1925 Sb. vydaného k preveďeniu § 105 ústavnej listiny, je vo všetkých prípadoch, v ktorých úrad správny podľa zákonov o tom vydaných rozhoduje o nárokoch súkromoprávných, voľné strane týmto rozhodnutím dotknutej po vyčerpaní opravných prostriedkov dovoľávať sa nápravy vo výroku o týchto nárokoch poradiť práva. Týmto predpisom bola tedy pre spory o takýchto súkromoprávných nárokoch po vyčerpaní opravných prostriedkov v pokračovaní administratívnom určená kompetencia riadnych súdov, prečož je meritorne rozhodovanie o sporoch tohoto druhu vzhľadom k ustanoveniu § 3 lit. a) zák. o ss vylúčené z kompetencie nss-u (srov. Boh. A 9648/32).

Č. 11.017.

Církevní věci: I. * Ustanovení § 13 odst. 2 posl. věta nař. č. 124/28 o tom, že duchovní nemají nároku na doplatek kongruálních platů za dobu, po kterou nebyli čl. státními občany, neodporuje předpisu § 6 zák. č. 152/26. — II. * Duchovní, kterému bylo uděleno čl.